

NOOIT VERGETEN

en andere korte verhalen

IN MAKKELIJKE TAAL

Martine Vispoel

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Inhoud

Nooit vergeten | 7

Met Pinda naar het park | 17

Op de rommelmarkt | 25

Het boek | 33

Overal bloed | 41

Nooit vergeten

*Mijn vader vertelt niet veel over de oorlog.
Misschien denkt hij dat wij niets willen weten
over de honger en de angst.
Maar één verhaal vertelt hij vaak. Dit verhaal:*

1944

Ik ben 5 jaar.

Het is oorlog, al zolang ik me kan herinneren.

Mensen zeggen dat het Duitse leger weg is.

Maar in Antwerpen vallen bommen.

Glas uit het venster valt op mijn bed.

We eten papier.

Papa is weg.

Mama weent wanneer een vrouw mij komt halen.

‘We gaan uw zoontje helpen’, zegt de vrouw tegen haar. ‘Bij de boeren is nog eten. En daar zijn geen bommen.’

De vrouw geeft me een grote, warme trui.

We rijden met een bus de stad uit.

Er zitten veel kinderen in de bus.

Het is een lange rit en ik ben moe. Ik val in slaap.

Dan stopt de bus.

Daar wacht een andere vrouw. Zij steekt haar hand uit. Ik weet niet wat ik moet doen.

Ze komt dichterbij en tilt me op.

Ze zet me op haar fiets en brengt me naar Lieva.

Vanaf dan is alles anders.

Lieva schenkt een glas melk in. Echte melk!

Zo lekker!

Ze bakt eieren.

Ik krijg aardappelen en er is echt brood.

De geur van dat brood vergeet ik nooit meer.

Er wonen nog meer mensen op de boerderij:
de moeder, vader en twee zussen van Lieva.

Lieva naait kleren voor mij.

En ze leert me opnieuw stappen.

Eerst rond de tafel. En dan mag ik naar buiten.

Daar loopt een groot, roze dier met grote oren.
Het is geen paard. Een paard ken ik.
'Is het een hond?', probeer ik.
Lieva lacht. 'Maar jongen toch, dat is een varken!'

Meer dan een jaar woon ik al op de boerderij.
De oorlog is nu echt gedaan.
Ik help vader en ik ga naar school.
Elke dag loop ik zelf van huis naar school.
Ik voel me sterk.

Op een dag ren ik naar huis met een nieuwtje:
'Morgen komt een fotograaf. Hij maakt een klasfoto
van alle kinderen!'
Maar Lieva lacht niet. Ze heeft een brief in haar hand.
'Jouw papa is weer thuis en hij komt je halen.'
'Nee!', roep ik.
Ik pak Lieva vast aan haar rok.
'Ik wil niet weg. Ik woon nu hier. In Antwerpen is
niets!'

Ik loop ver weg. Vader verstopt me. Hij wil ook dat ik
blijf. Maar papa komt toch. Hij wacht drie dagen op
mij. Ik moet mee.
'Je kan bij ons terugkomen, jongen,' zegt moeder,
'altijd!'
Ik kijk omhoog naar papa. Hij zwijgt.